

Лови на однорога

Богдан Рубчак

Поема-гротеск, написана під враженням середньовічних гобеленів у музеї "Манастирі" в Нью-Йорку.

1. ОДНОРІГ БІЛЯ ФОНТАНУ

Кінь, чи козел, чи анциболот
у своїм одним розі, неначе в шапці кльовна,
з загадковою, навіть по смерті, усмішкою,
він радо віддає свою чужість провесні світу.
Біля замовного фонтану буття
дозволяє собі на всякі веселі витворки, —
лев, олень, голуб і леопард
приязно дивляться на його дивну гру.
Він один знає тайни і сні птахів,
і в жмурах уміє читати неба блакитне майбутнє:
в його крові щомить народжуються світи,
а в очах горить сліпуча рана любови.

2. ПОЧАТОК ЛОВІВ

Населення занепокоїлось :
"Одноріг? В нашому садочку?
В веселій грі з тигром і голубом?
Ховайте дітей! Бережіться виродка!"
"Що робити, що діяти?" —
залепетав безпорадно король.
"Вбити його!" —
заторохтіли астрологи.
"Вбити його!" —
замимрили ворожбити.
Зашамкали книжники:
"Вбити його!
Хай на його смерті зацвіте висока людська мисль!"
"Айяйяйяйяй!" —
залопотів клопітливо король.
Зашуміли князі —
митар і сутенер,
лицемір і махляр :
"Вбийте однорога,
принесіть в жертву нам!
Вже-бо набридли

смажені відьми,
єретик жарений".
І народ заспівав:
"Співати будем,
пута забудем,
славу здобудем!
Спаліть на капищі,
принесіть в жертву нам!"
"Vox populi — vox Dei", —
кмітливо буркнув король.
Сплеснули в долоні облесники,
затривожились брезклі благочестивці,
стиснули побожно карбункули,
наділи замшілі барми, ржавілі кольчуги,
нав'ючили злобою соколів і собак —
своєю злобою, собою, —
і йдуть на однорога великою війною.

3. ПІСНЯ: ДІВА ЗАМАНЮЄ ОДНОРОГА

Ой, пізнали мужі
пристрасті однорога:
посилають до нього
найрозкішнішу з дів.
Бережись, однороже!
В неї в серці — безптиччя,
хтива хитрість в обличчі,
а в очах — самолови.
Не заплутуй в ворожі
ткані серця поліття,
тільки в плетиво віття,
тільки в сіті садів.
З птицею подружи,
золотий однороже, —
лиш вона вчути зможе
пісню рідної крові.

4. ОДНОРІГ УМИРАЄ

Прив'язали білозора на ланцюг золотий,
закували в нашійник з бірюзи,
саджений лазулітами та лживими словами.
Обгородили його огорожею
з шансонеток жадібних, з нажитків, з жетонів,
і він почав розуміти людей.

Перед ним лицедіяло їхнє кохання:
біржа білих рук, торг розкритих ротів,
спазма прощання і фосфоричне тіло самотности.
Перед ним довершилося їхнє страждання:
пламениста Сліпучість у сухому кущі.
Там, де колись були квіти і звірі, —
стирчали чорні руїни дому.
Там, де колись був грайливий фонтан, —
золою притрушений труп дотлівав.
І глухою нудьгою торкнулася білого бога
найсолідша з наложниць.